

Director

Narcís-Jordi Aragó

Redactor en cap

Xavier Carbó

Consell de redacció

Ramon Alberch, Narcís Castells,
Ramon Castells, Josep Clara,
Jaume Fabre, Miquel Gil, Ferran
Juncà, Jaume Marquès, Aurora
Martín, Enric Mirambell, Joan Miró,
Joaquim Nadal, Joan Nogué,
Gabriel Planella, Mariàngela
Vilallonga.

Secretari de redacció

Carles Sapena

Assessorament Lingüístic

Rosa Gallart

Disseny i compaginació

Enric Marquès

**Col·laboradors
d'aquest número**

Ramon Alberch, Joan Badia,
Benjamí Bofarull, Josep Brugada,
Josep Clara, Ferran Claudín, Dolors
Condom, Enric Carreras, Noemí
Espinàs, M. Àngels Gardella, Jaume
Guillamet, Julià Guillamon, Josep
M. Mallarach, Enric Marquès, Joan
Martí, Miquel-Dídac Piñero, Xevi
Planas, Jordi Pujiula, Josep Playà,
Esteve Pujol, Àngel Quintana, Jordi
Roca, J. N. Santaclàudia, Carles
Sentís, Pep Vila, Agustí Xercavins.

Edició

Diputació de Girona

Redacció i administracióServei d'Estudis, Documentació i
Informació

Pujada de Sant Martí, 5

Telèfon 20 57 00

Apartat de Correus 11

17080 Girona

Administració: Aurèlia Planas**Subscripcions:** Nuri Sumsi.**Distribució:** Marta Déu.**Arxiu:** Fina Poch**Fotocomposició**

Imatge i Lletra, S.A.

ImpressióTallers gràfics Dalmau Carles Pla,
S.A.

Joan Maragall, 34

17002 Girona

Dipòsit legal GI-54-1958

ISSN 0122-2663

Revista de Girona no s'identifica necessàriament amb l'opinió que
expressen els articles signats.
Prohibida la reproducció total o parcial de la revista per qualsevol
mitjà sense l'autorització prèvia de la Diputació de Girona.

Revista de Girona

La reivindicació universitària

La inquietud que des de fa mesos manifestaven els estudiants es va traduir finalment en multitudinàries vagues i manifestacions a tot l'Estat, a Catalunya i també a Girona. Les protestes dels alumnes van palesar sorollosament una insatisfacció general, promoguda en bona mesura pel disseny actual de la política educativa.

Les noves disposicions, en efecte, afavoreixen ostensiblement una trista situació: a poc a poc es va convertint en veritablement selectiu el tercer cicle universitari —el del doctorat—, mentre que el primer i el segon esdevenen cada vegada més uns estudis d'acadèmia que ja no es fan en funció de la pròpia vocació ni d'una professió futura, sinó només a títol d'extensió cultural. En aquest context, creix de manera alarmant el nombre d'alumnes que no estudien la carrera que havien triat, perquè les notes de selectivitat i el sistema d'opcions vigent els traslladen impunement d'uns estudis als altres sense cap intervenció de la seva voluntat ni cap mena d'atenció a les seves aptituds personals. Per això s'ha pogut dir gràficament que algunes facultats són sales d'espera, guarderies d'aturats o aparcaments recreatius: perquè molta gent es pot trobar de sobte estudiant perquè sí, estudiant sense esperança de futur o cursant les disciplines no de la carrera que voldrien sinó de l'única que han trobat disponible o d'aquella a la qual els han abocat sense rèplica possible els freds mecanismes dels ordinadors oficials.

A casa nostra aquests problemes generals s'han vist incrementats amb altres d'específics. Aquí les reivindicacions no s'han referit només als grans temes del disseny educatiu, sinó que han baixat a qüestions concretes i domèstiques: dificultats físiques per la manca d'espai, exigència d'accedir al coneixement dels pressupostos o voluntat de control del funcionament intern. Però per damunt de totes ha reaparegut també, amb tota la força de la lògica, una antiga reivindicació universitària: la de l'establiment del segon cicle per a les carreres que es comencen a Girona i que lamentablement no s'hi poden acabar. Des d'aquí ens adherim plenament a aquest desig tan elemental com legítim i voldríem portar-lo encara més enllà, bo i reclamant per a Girona no només el segon cicle dels estudis actuals, sinó la creació de segons cicles diferents i originals que convertissin el nostre Estudi General en un centre pilot, interessant i atractiu per als de casa i per als de fora, dotat d'una personalitat peculiar que el fes conegut i prestigiós arreu. Aquesta és una proposta que tal vegada s'acosta a la utopia, però a la qual no hauríem de renunciar sense haver esgotat abans tots els esforços per tal de convertir-la finalment en un projecte viable, decisiu per al futur dels estudis universitaris gironins.

